

13.—A espatlles del Govern italià, el genial d'Anunzio s'apodera de Fiume.

14.—Els Estats bàltics demanen a Clemenceau que sigui reconeguda la seva independència d'una manera oficial, i ésser admesos a la Lliga de Nacions.

15.—Els bolxevistes s'apoderen de Tobolsk i avancen sobre Omsk.—Hom celebra a París la sessió de clausura del Congrés Socialista Francés.

R. M.

PUBLICACIONS

LA PARADA.—*Joaquim Ruyra. Editorial Catalana.*—La primera característica de la paraula de Joaquim Ruyra és l'èsser viva. Com si el seu estil fos un organisme vivent, semblant al nostre, del qual cada paraula fos un membre. En escriure, Ruyra es deu sentir, millor que ningú, en el moment i acció que descriu.

Ruyra, millor, l'estil de Ruyra, es profund; profund en el sentit de com empremta. No és cert que del que ell ens diu sempre ens en resta alguna cosa en l'esperit?

El fàcil sentir-se infant anant a parlar, l'esgarriament—una mica casolà, una mica sobrenatural—de la fi del mon a Girona, el vèrtig del darrer vals cada volta que hom n'ou un, l'amor a aquelles tartanasses, deformes de tan gegantines.... dolces sensacions de *la Parada*.

I damunt de tota aquesta exuberància, rublerta sempre d'optimisme, aquella virolla moralitzadora en cada relat que hom imagina, encara que no ho estigui, i recordant tal vegada aquelles edicions de les faules d'Isop, impresa en lletra cursiva...

TRENTA POEMES.—*Millàs-Raurell.* Millàs-Raurell es abans que tot un inquiet. Millàs-Raurell mescla, intuitivament, moments d'infant i moments de gegant; així, amb aquestes alternàncies deu ésser el ritme del seu esperit. Per això precisament, dubtem d'aquell *serenament* del primer vers del llibre. Francament, aqueixa serenitat en obrir el llibre no l'arribem a concebre en Millàs-Raurell.

«sento que trem mon esperit
com l'oronell dins una mà agafat»
així es dibuixa, així el concebiem també nosaltres. La «Balada del nen indià» conté abundants els elements que abans apuntavem. Des dels primers versos.

«M'afigurava que eres, infant,
constructor, amb bambus, de cabanes...»
fins els darrers.

«... Així ton esperit sempre igual
[romandrà]

hi ha quasi un mon. I el Poeta el salva sens dubte perquè es tan amic, tan germà de la naturalesa. El «Poema ingent» sol, ja el situa ací.

Millàs-Raurell es un inquiet, hem dit: i això li dona dret a emancipar-se d'un cúmul de petiteses retòriques, però no